

Petr Hannig: Iveta – jak to bylo doopravdy

 infokuryr.cz/n/2024/04/05/petr-hannig-iveta-jak-to-bylo-doopravdy/

Díval jsem se na první díl minisérie Iveta. Protože jsem byl lektorem, v jehož skupině byla Iveta Bartošová, nemohu mlčet k nesmyslům, které se v tomto díle prezentovaly.

Bohužel už v médiích dávno přestalo platit heslo Listopadu 89 Pravda a láska vítězí.

Když se zfilmovaná verze nekryje s pravdou, tak se tvůrci obrní floskulí, že se nejedná o lež, ale o autorskou licenci. O.K. Tak tomu neříkejme nepravdy, či lži. Takže, já jako skoro jediný žijící účastník na té druhé straně, to znamená, na té straně, co připravovali mladé zpěváky v ročníku Mladá píseň Jihlava 1983, tak musím uvést věci na pravou míru, tedy ty věci, o kterých zcela přesně vím, a byl jsem jejich účastníkem.

Tak předně takový ten divoký scénář, jakože nějaká „soudružka“ sbormistryně z Frenštátu zavolala nějakému známému, aby Ivetu zařadil do výběru stávajícího ročníku, je naprosto nemyslitelné. Výběr adeptů festivalu Mladá píseň měl své zákonitosti. Jednak se připravoval na úrovni krajů. Takže hurá styl, že by nějaký snad moderátor, či co to mělo znamenat, přivítal Ivetu a rovnou ji dal pusu, to bylo naprosto obscurní. Mladí zpěváci a zpěvačky byli rozděleni do tří lektorských skupin a byli jim přiděleni hlavní lektoři. V roce 1983, ve kterém jsem se jako lektor zúčastnil i já, byli lektory skladatel Jindřich Brabec (skladatel písně z roku 1968 Modlitba pro Martu, kterou zpívala Marta Kubišová a na rozdíl od textaře této písně, Petra Rady, který měl po celých dvacet let normalizace přísný zákaz své texty publikovat, tak Jindřich Brabec publikovat své skladby a veřejně působit mohl), další skupinu měl na starosti skladatel a rozhlasový redaktor Pavel Procházka, a tu další jsem měl na starosti já, jako skladatel a rozhlasový dramaturg, v jehož gesci bylo pečovat o skupiny, včetně jazzových, folkových, country a rockových a mladé zpěváky. Dále pro všechny adepty fungovali i další odborníci. Hlasově je připravoval Leo Jehne, pak tam byli odborníci a odbornice na pohyb, odívání, líčení, prostě asi tak nějak jako je to dnes u Superstar.

Já měl ve své lektorské skupině Ivetu Bartošovou, která přijela skutečně se svými rodiči. Byla perfektně notově připravená a myslím že ji připravoval i vynikající ostravský rozhlasový dramaturg orchestru ORO, Drahoslav Volejníček, se kterým zpívaly takové hvězdy jako Marie Rottrová, Věra Špinarová, dříve i Hana Zagorová, dnes už zapomenutý, ale tehdy naprosto vynikající Petr Němec, Jaroslav Wykrent atd. Přivezla si píseň Tisíc obyčejných věcí:

Watch Video At: <https://youtu.be/8CptDQZ1-aU>

Bylo mi už úplně od počátku jasné, že Iveta je velký talent a že má všechny předpoklady pro to, stát se velkou hvězdou. Říkal jsem jejím rodičům, kteří skutečně byli osobně na všech hodinách, které jsem Ivetě věnoval a nakonec i tehdy 17ti leté Ivetce, že kdyby nedostala žádnou z cen, ať si z toho nic nedělá, že například Vítězslav Vávra, který byl v té době super hvězdou a prodával své singly a LP desky ve statisícových nákladech, vůbec žádnou soutěž neabsolvoval a uváděl další příklady hvězd, které na soutěžích neuspěly.

Stalo se skutečně to, co jsem předpokládal. Iveta se umístila čtvrtá. První byla Ingrid Kalmánová z Dudinců na Slovensku, kterou měl ve své lektorské skupině Jindřich Brabec, který byl zároveň tím hlavním hybatelem festivalu, já byl lektorem pouze v tom roce 1983. Uvědomil jsem si, že to zase podpoří mou myšlenku, že ti, co vyhrávají tyto talentové soutěže, většinou ve volné soutěži neobstojí.

Druhým byl Petr Sepeši z Aše (Západočeský kraj), a třetím Pavol Habera (opět ze Slovenska, ale trochu mě udivilo že oba byli ze stejného, Středoslovenského kraje. Bylo to dáno zřejmě tím, že Palo Habera byl tak velký talent, že nedat mu cenu by bylo krajně nevhodné). Ty skutečně velké talenty se umísťují na dalších místech.

S dalším lektorem Pavlem Procházkou, jsme se znali z rádia. Na jednom obědě jsme si sdělovali poznatky a přišli jsme na to, že by bylo dobré z Petra Sepeših a Ivety Bartošové vytvořit dvojici mladých pozitivních idolů pro mládež. Jak jsme říkali, že každý rodič by si přál mít takové děti a prarodičové svá vnoučata.

Protože já v té době připravoval velkou produkci pro Stanislava Procházkou mladšího (Lucie Bílá v roce 1983 ještě nebyla v mém zorném poli) a Pavel Procházka produkoval Michaelu Linkovou, tak jsme svůj nápad sdělili mému spolupracovníkovi, se kterým jsme

vytvořili mnoho hitů pro Víťu Vávru, Pavlu Vaculíkovi, který se stal dramaturgem Tanečního orchestru Československého rozhlasu, jehož šéfem byl po smrti legendárního dirigenta Josefa Vobraby v roce 1982, Felix Slováček.

Pavel Vaculík byl v ten rok porotcem soutěže, ale byl pouze jedním z mnoha, tak alespoň, jak později řekl, zajistil pro Ivetu cenu poroty za interpretaci.

Pavel Vaculík okamžitě začal na projektu Petr a Ivetka pracovat, přizval geniálního textaře Jana Krůtu (ten později vytvořil projekt Dalibor Janda – Hurikán) a stvořili spolu superhit Knoflíky lásky, který exceloval v televizní soutěži Na výsluní:

Watch Video At: https://youtu.be/imm_5kKK5Fg

Cenu diváků, toho velkého plyšového medvěda získala Petra Zámečnicková. Myslím si, že autoři té minisérie si měli alespoň ověřit, jak dopadlo hlasování jak poroty tak obecnstva. Je to veřejně dostupné.

Mimochodem Petr Sepeši byl prvním mužem Ivetky. Byla do něj nesmírně zamilovaná a to vše se odráželo v uvěřitelnosti písní, které spolu zpívali. Já sám jsem pro ně napsal na LP tři písně. Pro jejich studium za mnou oba přijeli do Karlových Varů, kde jsem se léčil po operaci žlučníku. Jednou z nich je Ani náhodou s textem Václava Honsa:

Watch Video At: <https://youtu.be/W2KErFLFx7s>

Zpráva o tragické smrti Petra Sepešihho mne hluboce zasáhla. Pobýval jsem v té době na chalupě na Horažďovicku a okamžitě jsem sednul ke klavíru a napadla mne jak melodie, tak text (který posléze dotvořil textař Mirek Černý) To mi věř. Tu píseň, baladu s rockovými kytarami Stanislava Jelínka, geniálně nazpívala Lucie Bílá, ale nějakým záhadným způsobem téměř všechny skladby, kromě Neposlušných tenisek a Mně se stýská z youtube zmizely, jakoby celá má spolupráce s LB měla být vymazána z povrchu zemského. Tak vám zde alespoň napíšu začátek textu: „Říkal jí holčičko, to mi věř. Jen já ti mohu dát, co ty chceš. Byl stále s ní, krásně zamilovaný, nádherný pár, to mi věř...“ Byl jsem na Petrově pohřbu v Aši. Jakoby plakalo nebe. Pršelo. V textu písni se to i odráží: „Dlouhý zástup tiše kráčí, pláč, horký pláč chladí déšť“.

Po Petrově smrti zřejmě Iveta chtěla zapomenout na vše, co bylo spojeno Petrem a tímto obdobím, opustila produkci Pavla Vaculíka a stala se členkou skupiny Balet (Hej pane diskžokej), pak Kroků Františka Janečka (Léto) a nakonec přešla k orchestru Ladislav Štáidla (Málo mě zná)

Pavel Vaculík se posléze snažil navázat na projekt Petr – Iveta a shodou okolností do něj zapojil Petru Zámečnickovou, která na Mladé písni 1983 získala cenu diváků. Maličkou Petru, kterou za obrovským medvědem málem nebylo ani vidět, spojil do dua s vysokým Jiřím Strnadem a nazpívali spolu také krásnou Vaculíkovu píseň „Lítáme v tom“

Watch Video At: https://youtu.be/bUKrVYs_A2o

Škoda, že nám už k tomu nemůže říct nic skladatel Pavel Vaculík, který zemřel na podzim v roce 2022 ve svých 73 letech. Protože jsem na konci šedesátých let působil v Londýně a pohyboval jsem se jak profesně, tak lidsky skutečně mezi těmi tehdejšími největšími hvězdami šoubyznysu, tak právě tak, jako jsme my producenti (což ovšem tak nesmělo pojmenovávat) působili v osmdesátých letech v našem šoubyznysu, tak působili producenti tam.

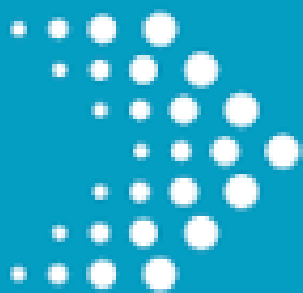
Omlouvám se za dlouhý článek, ale nemohl jsem mlčet, k vyloženým mystifikacím. Pokud budou i v dalších dílech nějaké věci, ke kterým se budu nucen vyjádřit, učiním tak už pouze ve svých fb skupinách Petr Hannig – FANKLUB : <https://www.facebook.com/groups/165881240863689>

či Petr Hannig – FANKLUB – nová : <https://www.facebook.com/groups/1736606206698190>

A ještě něco. Výjimečně pod tímto článkem nepovolím diskuzi, protože by mi přišlo krajně nevhodné, kdyby lidé, co nemají vůbec ani sebemenší páru o tom všem, pošpinili památku nejenom Ivety, ale třeba i dalších, kteří už mezi námi nejsou.

Zřejmě byste si o tom všem, jak to skutečně bylo, mohli přeciť v rozhovorech se mnou ve velkých médiích, už se o to někteří redaktori pokoušeli, ale nakonec se mi museli omluvit, že rozhovor se mnou nesmějí zveřejnit, protože se angažuji v politice. A zřejmě asi jinak, než by bylo v současné době žádoucí.

Mgr. Petr Hannig, předseda Rozumných v ALIANCI ZA NEZÁVISLOST ČR

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST